

Ik ben Antonia en ik ben Erfgoeddrager van het verhaal van Ad van Thoor

Ad was vier jaar toen de oorlog begon en woonde met zijn vader en moeder en drie broers aan de Aalsterweg in Eindhoven.

Ik herinner me de bevrijding nog goed. De weken voor de bevrijding zagen we verslagen Duitsers over de weg lopen en alles wat ze konden pakken meenemen.

De bevrijders trokken in een lange colonne van Engelse tanks en legerwagens Eindhoven in. Iedereen was blij en juichte. Meisjes sprongen op de tanks. Ik stond ook te kijken. Ik had een hondje hij heette Foxy. Ik had hem aan de riem vast voor ons winkelpand. Maar toen die Engelse voertuigen langskwamen rijdende rukte dat hondje, onze Foxy, zich los omdat een van die soldaten hem naar de legerauto lokte. Ze hebben hem aan het riempje achter in de wagen getrokken met zo'n klapdeur achter, en ik heb Foxy nooit meer terug gezien. Ze hebben hem meegenomen als souvenir. Ik huilde terwijl alle mensen feestten.

De volgende dag was het weer feest. Maar 's avonds verschenen er ineens vliegtuigen die lichtkogels naar beneden lieten vallen. Alle mensen dachten dat het vuurwerk was om het bevrijdingsfeest te vieren maar het waren de Duitsers die teruggekomen waren en lichtkogels naar beneden gooiden om te kijken waar ze konden bombarderen. We moesten snel schuilen in de schuilkelder. Ik verbleef in de schuilkelder onder rijwielhandel Lichtvoet. Ik was daar zonder familie. Mijn ouders verdeelden mij een mijn broertjes altijd over verschillende schuilkelders zodat we niet allemaal om zouden komen als er iets zou gebeuren.

De schuilkelder was van beton. We zaten er met zo'n 30 personen. Twee lange banken met een tafel in het midden. Op de tafel stonden paars-blaauwe gaslampjes. Er viel een bom vlak naast de schuilkelder. Door de luchtdruk vielen die lampjes uit. In paniek vluchtten iedereen de schuilkelder uit. Naast de kelder was een café. Op het moment dat die bom viel liep de café-eigenaar naar buiten en was op slag dood. Door de luchtdruk die die bom gaf. Het was heel eng. Toen we weer naar buiten mochten wilde mijn buurjongen mij niet mee naar huis nemen. Ik ben door een buurman meegenomen, te voet naar familie van hem in Tivoli, in mijn pyjama en ochtendjas. We liepen in het donker, over dode en gewonde mensen heen.....

Toen ik de volgende ochtend vanuit Tivoli naar huis liep waren de kinderen weer op straat aan het spelen. Iedereen lachte mij uit omdat ik in mijn ochtendjas naar huis liep. Er was veel was kapot gebombardeerd.